

ministeren, og Forpligtelsens Efterkommelse kan fremtvinges ved Tvangsbøder, der paahydes af førnævnte Myndigheder.

De, der nyde fast Fattigunderstøttelse og findes lidende af veneriff Sygdom, skulle indlægges til Helbredelse paa et Sygehus.

Hvor der efter Sygdommens Helbredelse er særlig Grund til at ræddes for Tilbagefald af den i en smitsom Form, kan der af den Læge, som har behandlet den Syge, gives denne Paalæg om til en fastsat Tid at fremstille sig for ham eller at tilbebringe en godkjendt (autoriseret) Læges Vidnesbyrd for, at intet saadant Tilbagefald er indtraadt. Ogsaa dette Paalægs Efterkommelse kan fremtvinges ved Tvangsbøder, der paahydes af ovennævnte Myndigheder.

§ 8.

I Forbindelse med Straf efter almindelig borgerlig Straffelovs § 180, jfr. ovenstaaende § 3, kan det af Retten fastsættes, at den Paagældende i et fastsat Tidsrum skal være undergivet Politiets Tilsyn til Forebyggelse af veneriff Smittes Udbredelse.

§ 9.

Personer, der ifølge forvedstaaende Paragraf ved Dom ere blevne undergivne Politiets Tilsyn, bliver der til Politiprotokollen at meddele Tilhold, hvorefter de i det Tidsrum, for hvilket Tilsynet er fastsat, til Tidspunkter, som nærmere fastsættes af vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge), under Straf af Fængsel eller Tvangsarbejde, hvis Tilholdet overtrædes, skulle underkastes Underfølgelse af en dertil antagen Læge.

Kvindfolk skulle undersøges af en kvindelig Læge eller dog i Overværelse af en hæderlig, dertil af Øvrigheden udnævnt Kvinde.

Kvindfolk skulle tillige have Tilhold om efter udstaaet Straf at søge lovlig Næringsvei i Overensstemmelse med Forstrifterne i Lov om Straffen for Bettleri og Løsgængereri af 3die Marts 1860, § 2, ligesom Bestemmelserne om Løsgængereri i det Hele blive at føre til Anvendelse paa Kvindfolk, der ikendes Straf efter Straffelovens § 180, jfr. denne Lovs § 3.

§ 10.

I ethvert offentligt af Stat eller Kommune indrettet Sygehus, der ikke er særlig bestemt for visse Arter af Sygdomme, skulle Patienter, der lide af veneriff Sygdom, kunne modtages til Helbredelse (Kur), og bør der være truffet Foranstaltninger til, at saadanne Syge kunne behandles sammesteds, uden at deres Navne eller deres Sygdoms Bestaaffenhed blive kjendte for Andre end vedkommende Læge og Sygehusbetjente. Der maa ikke findes Sygehuse, som udelukkende ere indrettede for veneriffe Sygdomme. I de Røbstæder, hvor Justitsministeriet holder saadant for nødvendigt, skal der findes Konsultationslokale for veneriffe Syge, hvor der til fastsatte Tider skal være fri Afgang dels for Kvinder og Børn, dels for Mænd, uden at Brugten heraf, saa vidt muligt, skal kunne mærkes af Andre.

Naar Personer, der ere blevne lidende af veneriff Syge, frivillig tilkendegive dette for vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge) eller underkaste sig Lægebehandling paa et offentligt Sygehus, bortfalder det Strafsansvar, de have paadraget sig efter ovenstaaende § 3 og § 9, 1ste Punktum, og Underfølgelse eller Rettsfølgning i saa Henseende bør ikke finde Sted.